

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ο ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

Μία σπάνια φυσιογνωμία μορφομένου τυχοδιώκτου που έπαιξε με τα χρήματα σαν να ήταν βέτσλακ. Ο ιδρυτής της πρώτης Γαλλικής Τραπεζής. Πώς έλασχερισε μίαν αφάνταστη έκαρπεία. Όλη η θρηλίες μεθυσμένη απ' το χρήμα. Η μεγάλη επιτυχία που προκαλεί κίταστ, σφη.

ΠΑΝΙΩΣ οι αιώνας παρουσίασαν μία φυσιογνωμία τόσο ξεχωριστή σαν τον Άγγλον Τζέιν Λόου. Αυτός ήταν ο πρώτος που φαντάστηκε την «πιστωτική» και δημιούργησε την ρεκλάμα. Όλη η ζωή του φημισμένου αυτού Άγγλου ήταν ανέλιξη στη σειρά τυχοδιωκτικών επιχειρήσεων, και μεγάλων οικονομικών κολώνων. Το τέλος του, όμως, ήταν έντελλος άδελον και ανάξιον της μεγάλης του φήμης.

Ο Τζέιν Λόου γεννήθηκε στο Έδιμ-βουρζο τον Άπριλ του 1871. Ο πατέρας του ήταν χρυσόχοος, την έποχή δε έκειναι οι χρυσόχοοι ήταν και άργυροαμοιβολοι και τοκογλύφοι. Η παιδικότη ηλικία επονομένης, έπέρασε μέσα σε οικονομικούς συνδυασμούς και χρηματιστικά σχέδια.

Όταν πέθανε ο πατέρας του, η μητέρα του εφρόντιζε να δώσει στο παιδί της πολύ έπιμελημένη άνατροφή.

Έτσι ο Λόου απέκτησε μόρφωση εύγενης και έμελέτησε, μάλιστα, ξεχωριστά τις οικονομικές έπιστημες. Εφάνηκε, μάλιστα, από την πρώτη στιγμή προσημομένος για μεγάλα έργα, διότι έκτός από τη μόρφωσή του είχε και παρουσιαστικό πολύ ευχάριστο και τρυφός έπιβλητικός και γοητεία βλέματος.

Φιλοδελος πολύ ο Λόου, έφυγε ένωριος από τη Σκωτία κι έπήγε στο Λονδίον. Έρχοδαίσε τους να ίδρυση την Τράπεζα της Άγγλιας. Και δέν ήταν άπισθανον ν' άσέτασαν την Άγγλια, όπως άργότερα άνεστασους τη Γαλλία, άν δέν του άνεσθαινε τότε κάποιο έπικινδύο που τον άπειμακρυνε διά παντός από την πατρίδα του.

Ένα βράδι ήλθε σε ρήξη σε κάποια λέχη κι έναν ευγενή άνομιζόμενον Ουάλασον. Την άλλη μέρα έμονομάχησαν και τον άφονεύσαν. Οι Άγγλικοι νόμοι, όμως, ήταν άσπληροι εις αυτά τά ζητήματα κι ο Λόου κατεδιάσθη άλοοστατα εις θάνατον. Με χιλία δυο ταξίδια, όμως, κωπάθησε να πάρη χάρι. Η χάρις αυτή άνεστάσους, τους συγγενείς του Ουάλασον. Κι έπειδη ο Λόου φοβήθηκε καινούργια καταικτιχ, φροντισε να δραπέτευσθ άπ' τη φυλακή του και να φύγη από την Άγγλία.

Ήταν τότε 24 έτών. Άμέσως μετά τη δραπέτευσή του άρχισε να ταξιδεύη, έπεσεφθή την Όλλανδία, το Παρίσι, τη Φλωρεντία, τη Νάπολι και τη Ρώμη. Στα ταξίδια του αυτά έπαυτάλησε όλη την πατριική του κληρονομία γιατί έννοσθσε να ζή σαν τους μεγαλειότερους εύγενεις. Έπειτα άρχισε να ζή με τά κέρδη του από το χαρτοπαγνιο, κωπάρθωναν δε μάλιστα, να ζή πλουσιοπάροχα. Δεν έκλυεστην, όμως, στα χαρτιά. Πολλοί παρηλοούθησαν έπίτηρες το παιζιέμο του, έβραβότασαν πως έκαίσε τιμωατατα. Έτσι έπειδη, όμως, ήρμος, πειθαρχικός, δεν έκανε λάθη, έποφλείτο των λαθών των άλλων και εις ε μεγάλη τύχη.

Στην Όλλανδία συνελήφθησε τάς γνώσεις του στην Πολιτική Οικονομία, που βρισκότανε τότε στα σισοργανά της και έλαβε την άποψήν να ριχθή στις μεγάλες οικονομίες έπιχειρήσεις.

Διά μέσου του φίλου του και μακρονότου συγγενούς του Πινώλ δ' Αρξ' λ' εφρόντιζε στο Παρλιάμεντο τη Σκωτίας την ίδρυση Κτηματική Τραπεζής, η οποία έλίτιζανε τους κτηματίες με χρέους της παραγωγή της. Επώνωκατο, δηλαδή δια καιναι σημερα η Τραπεζα Κτηματική. Είπτεσε στη Γ.αλλία. Το Παρλιάμεντο της Σκωτίας, όμως, άπερριψε την προταση αυτή και ο Λόου έναόρησε την τυχοδιωκτική ζωή του.

Έπληε τους στο Παρίσι όπου έξακολούθησε να παιζη τόσο σ' άνοκία, όσο ε τότε δειτυνομένη της Παρισινή άστυνομίας κ' Δ' Αρξ' ανων, που ήσαν έχρησός του, τον έφρασάσανε να φύγη από το Παρίσι, διότι... έκαίσε πολύ καλά. Έφυγε τους κι έπήγε στη Γένουα, Βενετία, Ρώμη. Παντού έπαιζε και παντού έφρόντιζε το οικονομικό του σύστημα, το όποιον όμως, άπερρίπτετο «μετα πολλά έπιτυχία». Σ' όλα αυτά τά μέλη εγένετο έπιστοκος. Στο τέλος δε η άστυνομία τον έδιωξε.

Έτσι έφροσε σε ηλικία 45 έτών. Τότε έλαβε το θάνατο του βασιλέως η Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου και την άνάργρησι στο θρόνο ώ, Άντιβασιλέως του Δουλοσ του Όρλεάν, με τον οποίον έπαιξε άλλους Φοράς, στο μεγάλο της Νικαιο. Σκέφθηκε άμέσως δι η ευκαιρία ήτανε καταλληλή για ν' αναδειχθή τελειωτικά και σε δευτερευοντες μερες βρισκότανε στο Παρίσι. Είχε τους μεζυ του τρια έκατομμύρια, τα όποια άγνωστον ειπε πως κωπάρθωνε να άποκτήη.

Ο μέγας και ένδοξος βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος άφηκε στο θάνατο τον ηχ χροιά του ένδοξου, άλλα εις ολίγα οικονομικά χιλία, με χροσ 1 1/2 δισεκατομμύρια σημεριώνων φραγκων. Ο νεος βασιλεύς έλομωνας βρισκότανε στη θέση του σπαταλου έκίνου νέου

καλής οικογενείας που ειπε έτοιμος να δεχθή οποιαδήποτε βοήθειο, για να κωπάρθωνε η ήττασση προσηοριώνος τους δανειστές του. Σ' αυτήν την περίπτωση δανεισται ήταν δλοκληρος η Γαλλία.

Ο Λόου έφρασε στο Παρίσι μ' ένα οικονομικό σύστημα που όπος έλεγε θα άνόρθωνε οικονομικώς τη Γαλλία και θα έστήριζε το έμποριο, χωρίς να βλάψη τα συμφέροντα κανενός. Ο δούε, λοιπόν, τον έδέχθηκε με άνοιχτές άγκαλιές και ά βίος έπαρουσίασε στο Συμβούλιο το σχέδιο του φίλου του στις 15 Οκτωβρίου 1715.

Το σχέδιο αυτό άπ βλεπε στην ίδρυση βιαλικής Τραπεζής δειτυνομένης από την Κυβέρνηση. Η Τράπεζα θα έμοιάζε πιστώσεις έξ ονόματος και προς άφέλειαν του Κράτους. Έπειδη όμως ο Λόου έννόησε ότι η πλειοψηφία των βουλευτών ήταν ένάντιον του, τότε έπροκοπήσαν άμέσως ριζικός και του πρώτουνε να ίδρυσθ ιδιωτική Τράπεζη, την όποιαν θα την δειτυνοώναν οι κωρύτεροι μέτοχοι (το σημερινό διοικητικό συμβούλιο) κι θα την έβραβειαν με άραχά.

Αυτή τη φορά ο Άντιβασιλεύς δούε του Όρλεάν έπέβαλλε τη θέλησή του και ιδρύθηκε στις 2 Μαΐου 1716 η «Γενική Τράπεζα» της Γαλλίας.

Η έπιχειρήσις αυτή άναποκοινώτανε σε μιά άληθινή άνάγη. Εφρόντιζε ως τόσο και ο Λόου και έλαβε μινικά κατάλληλα μέτρα κι έτσι η έπιτυχία ήταν από την πρώτη στιγμή τόσο μεγάλη, ώστε όλος ο έμπορικος κόσμος και από παντων οι έξνοι ήθελαν να συνάλασσανται με γραμμάτια της Τραπεζής.

Έτσι ριχθηκε η πρώτη ιδέα, της «πιστώσεως» της ψυχής του έμποριού. Τον θετήον αυτόν της πιστώσεως έπτερόσεσε και μιά έμμερικη έννοια της Κυβερνήσεως, η όποια έπέβαλλε στους δημοσίους εισπρακτορας να δέχονται την πληρωμή των φόρων του γραμματίου της Τραπεζής. Έτσι η Τράπεζα του Λόου κατήντησε να ζή σαν ύποκαταστήματά της όλα τά έπαρχιακά δημοσία οικονομικά γραφεία.

Ο μεγάλος αυτός ήραιβος έπροκάλεσε πολλές αντίηλιας. Ο δειτυνητής της άστυνομίας ο Δ' Αρξ' ανων έξακολούθησε να τον πολεμή ύποκόλια. Ο Λόου τότε για να φέρη αντιπερισσάμο έπέφθηκε ένα τεράστιο κολπο, την έπιμετάλησει από άποικιακων κτήσαν. Η Γαλλία ειχε τότε τεράστιες περιοχές στη Λουϊζιάννα και στο Μεσοσιπή της Άμερικής, που δέν τις έχρημοποιούσε σε τίποτα. Ο Λόου, λοιπόν, έόστησε μιά μεγάλη έταρεια με κεφάλαιον 100εκατομμυριών φραγκων γουότων νηξέπτης έκειναι. Έκαχθήθηκε τότε πως με την Έταρεια του θα μπορούσε ν' άπορροφήση μεγάλο μέρος του δημοσίου Γαλλικού χρέους. Ο Άντιβασιλεύς άμέσως έδειξε τόσο μεγαλό ένδιαφέρον, ώστε ο ά διατάγματος της 4 Δεκεμβρίου 1718 η Γενική Τράπεζα άνομάζετο Βασιλική Τράπεζα.

Ο Λόου άρχισε τότε κολλοσιάζα ρεκλάμα της νέας του έπιχειρήσεως. Οι τοχοι όλης της Γαλλίας έφρασαν με άκινους, (αυτές ήσαν οι πρώτες «αφίρες») που παρίσταναν την άριε των Γάλλων στο Μεσοσιπή. Σε μιά μαγευτική

πονηθεσία άγριοι έφραχαν και κωπάρθωναν στα πόδια των νέων τον κυρίον τους θησαυρός της ζωας των! Τα βουνα, έλεγα η ρεκλάμας, ήταν από χρυσάφι, ασήμι και χαλκόν. Βρόθησε, μάλιστα, κι ένας βράχος όλος από σμαράγδι! Κάποιος σπαρτιατικός, άνομαζόμενος Κανειλλάς, που ειχε πάγει στη Λουϊζιάννα, έκόλημνε να βρεθώση πως όλα αυτά ήσαν νεφματα. Τον έπιασαν, όμως, άμέσως και τον έκλεισαν στη Βασιλική.

Το άποτέλεσμα της κολλοσιάζας ήταν ρεκλάμας ήταν κερωνοβόλο. Όλος ο κόσμος, δη μόνο απ' τη Γαλλία, άλλα κι απ' όλα τα μέρη της Εύρωπής έτρεξε ν' άγοράση μετοχές. Ο Λόου τότε διάεζε την πώληση «στα άνοκία». Αυτό, έπροκάλεσε φρενήριδα. Έκεινοι που άγοράζαν το πρώτι τίς έκαλούσαν την ίδια μέρα ύπερτιμωμένες. Η όδος Κεννακώτα εγενε υπαίτιον χρηματιστηριον. Μήνες όλοκληρος έξακολούθησε αυτή η παραφροσύνη. Άνθρωποι που έμπνύσαν το πρώτι σχεδόν άπένταρον, κωπάρθωναν να κομηθούν κάμπλοτοι. Η μετοχές εις τέλος, από 500 φραγκα έφρασαν το Φεβρουάριο του 1720 σε 25.000 φραγκα!

Αυτή η έπιτυχία τ' ήρξεση η αιτία της κωπάρθωσής. Ήλθεν επί τέλος στυγνή, που πολλοί ιδιωκτικη μετοχών ελήθησαν να τις έξορρωθώσαν. Άρχισε τότε το κατακραυκόλιμο κι έπιηκολούθησαν φοβερές οικονομικές κωπάρθωσες.

Έλείνοι που άπεθσανον πριν τον Λόου, τον έφώναζαν πόρα άγίρητη και λαοπόδην. Μάλιστα έπροσφέρθηκε να κωπάρθωσση όλα την ήρωσιον για ν' άποζημιώσους τους μετοχους. Το Γαλλικό Κοινοβούλιο, ώς θρον συμφιλιασώ, του με τον Άντιβασιλέα που τον ειχε ότο τηρησει τόσο πολύ, έθεσε την κωπάρθωση του εις θάνατον. Ο Λόου τότε έδραπέτευσσε και έναόρησε την τυχοδιωκτική ζωή του. Ένα βράδυ, σ' ένα χαρτοπαγνιο, έλεγε στη φίλη του Λα Ροζιτα, φημισμένη τότε καλλιτέχνιδα.

— Στη ζωή όπως και στον πόλεμο νική έκεινος που ειπε άξιος να φυλάξη το τεινυατο του σκούδα!...

Ο Τζέιν Λόου ο τυχοδιώκτης.